

Az új fővárosi állatkertből

Madárház

— Tovább . . . — mondta a tanító, pedig igazán nem figyelt oda.

— És itt . . . és itt . . .

— Kezd újra.

A fiu nagyot nyelt, aztán megismételte ugyanazt a mondatot, de csak megállt megint. Elakadt.

— No, Budapest, hát beszélj róla. Ne kösd magadat a könyvhöz, csak beszélj . . .

— Budapest, Budapest, — de nem ment.

— Csak rajta, no. Mit tudsz róla?

— Legszebb utcája az, az . . .

— Az?

— Nem tudom kérem, — pityergett a kis fiu és szégyenkezve sütötte le a szemét. A padban ülő gyerekek halkán nevték és diadalmasan nyújtogatták tintás ujjukat.

— Én tudom, én, én, — zúgtak mindannyian.

— Csitt, egy szót se, — vágott közéjük a tanító rekedt szava és aztán, mint aki már lehörpintett néhány pohárral valami jó erős aszúból és már érzi zsidbadni a fejét, így folytatta:

— Ide figyelj András . . . és ide figyeljen az egész osztály. A könyvetekben itt egy hiba van. Nem az a legszebb utca. Nekem ezentúl senkise mondja úgy. Mert a legszebb utca, ide figyeljetelek és mondjátok utánam, a legszebb utca, értitek? . . . csitt, az Ostrom-utca! Melyik hát a legszebb utca?

És az egész osztály tele torokkal kezdte rá:

— Legszebb utca az Ostrom-utca.

Zengett ez a mondat. Muzsika volt. Egy egész zenekar csendült föl e percben. A tanító kábultan esett a székbe és lehunyta a szemét. Az emlékek síró hegedűje finoman olvadt bele a szomorúság zokogó gondonkajátékába és az egész éneklő keserűség a tanító szívére szaladt és égette, marta, ahogyan csak a soha nem múló emlékek tudják gyötörni a szívet. De azért mégis, volt ebben a jelenetben valami lopva megcsillanó gyönyörűség. Soha nem érzett, furcsa izgalom járta át a lelkét, mert arra gondolt, hogy ő most tulajdonképpen meghamisította a földrajzt. Ez a merészség szinte pirosra gyújtotta az arcát, hirtelen felrántotta a fejét és büszke fény villant át a szemén. Élvezte az emlékeinek ezt a diadalát, ezt a szent hazugságot,

amit negyven éles torok hirdetett az ő egyetlen parancsára. Titok, édes titok, amit negyven torok harsozott el és mégse tudja senki . . .

Az ablakon át besóhajtott a szél és hozott megint egy kis orgonaszagot. A tanító most ott járt a budai, öreg házak között, ott kószált a kapu körül, ahol egyszer egy nagyon ködös, szomorú délutánja volt . . . látta a lányt . . . fogta a kezét, a hideget, a mozdulatlant és bámult a szemekbe, amik elnéztek mögötte . . . aztán hallotta a kacagást is, a gyilkos csilingelést . . .

De erre már lebukott a feje, mellére esett az álla és furcsán görbült el a szájaszéle. A szeme leragadt. Tenyerét odaszorította forró homlokához.

András ott állt az első pad mögött, megbökte a szomszédját és halkán odasúgta:

— Nézd, te . . . a tanító sír.

Állatkerti képek

Egymásután készülnek el az új állatkerti épületek és némelyiknek belső berendezésén dolgoznak már. Kialakul a kép, hogy milyen lesz az új állatkertünk? Egyes részletei biztatóan ígérk, hogy eredeti és igazán szép lesz az egész, ha nemsokára kibontakozik a kert a szemünk előtt.

Belépünk a terjedelmes *madárházba*. Ez elsőnek készült el. Széles, hosszú folyosó a közepe, ahol a nézőközönség jár. Kétoldalt világosságot szóró üvegtetők alatt dróthálós volierek a madarak számára. Mind-egyik voliernek kívül is van, a szabad levegőn, behálózott része, hogy kirepülhessen az apró szárnyas nép, ha odakint a napsugaras idő csalogatja. Belül, a védett helyen, amely egyúttal téli szállásnak való, egyszerűbb a berendezés: a külső nyári volierekben ellenben virágzó bokrok, zöldelő gyepek, homok- és vízfürdőknek való kis medencék láthatók és fészkelő odvak, ülfák, meg galyak a falon; hogy otthonos érzéssel ne bánják a fogságot a kedves teremtések. Mert érzékeny ám a madár és szomorú, ha szenved; világosságot, levegőt kíván és szabad mozgást a mindennapi kenyéren felül. De ha jól vannak szegények és nemcsak párosával, hanem a lehetőség, meg a fajok szerint nagy társaságokban összeválogatva, akkor vidám életet élnek, bár szabadságuk teljességét a kíváncsi emberek kedvéért veszítették. Ezt a dróthálós szabadságot nem viselik súlyosan ilyen körülmények között, hiszen köröskörül a ház körül is csupa kertet látnak.

A hosszú ház egyik felében még néptelenek a volierek. Ide fogjuk a külföldi, főként a díszes forróvidéki madarakat beszállásolni, az apró rizspintyektől kezdve a nagycsőrű tukánokig. Ezeket a nyár folyamán szándékozunk bevásárolni.

Középen magas csarnok fogadja a közönséget. Ebben a legelevenebb népség, a papagályok sokasága fog lakni. Az arara közöttük az előkelőség; fényesen kék, vagy vérvörös hosszútollas köntöst visel. A fehér kakadu sárga bóbítájával haragosan köszöntget és a többi zöld, kék, sárga, rózsaszínű vagy sűrű rikácsol, meg veszekedik, mert mindmennyi megférhetetlen természet. Valamennyi intelligens, folytonosan rágcsál és amit a csőrével elérhet, azt el is rontja.

A háznak másik felerészét a mi hazai madárvilágunknak rendeztük be. Sok szép madár lakik ám a mi berkeinkben, mezeinken is; csakhogy a városi ember ezeket nem ismeri. Itt láthatók lesznek majd, ha megnyílik az állatkert. Sőt, már most népesülnek a volierek, hiszen belefogtunk a gyűjtésbe. A téli fajokkal kezdtük; a pintyfélék, sármányok, cinegék, rigók, a seregélyek, poszáták, gébicsek röpködnek, ugrálnak,